בסוד שיח

שאול ש"ך

האמנם נעקרו מפקדים בצה"ל משורשי היהדות?

בידוע הוא שצה"ל מנסה היום בכל יחידותיו בזהבשי כיפות סרוגות. יהיה קשה למצוא יחידה צבאית שהיא על טהרת החילוניים, ובכל זאת, בר-מת המפקדים הבכירים, קיימת כוונת חדשים לגבי המתחייב מזיהוי צה"ל צבא שמרבינו נכבד ממנו הוא שומר רת ומסורת.

נכון, קיימת פקודות מסכ"ל והרב הראשי לצה"ל, האלוף הרב גד בבון אינו מאפשר סטייה מזן ימינה או שמאלה, אבל מה שמעבר לזה, במ-קום שבו צריך לפעול השכל הישר – יש לא מעט "פאשלות".

הנה שתי דוגמאות מיום ראשון האחרון, צום תשעה באב נזדמה. חיילי "הסרל" משני גדודי צנח-נים נתבקשו להגיע לבאר-שבע עד שעה 11 לפנה"צ, בעוד הם צמים והחם בעיצומו. משם, מבאר-שבע, נאמר להם, כי יוסעו לירדהם להמשך הלימודים האינטנסיבים של אותו יום. חייל שצם, על-פי פקודת מכ"ל משוחרר מאיסורים, אלא שאין זה אומר שלא ניתן לזמנו לכל מקום שהוא, כדי שאחרי הצום יטול חלק באימונים של יחידתו. הו-רי החיילים שאינם חשודים בנטיות ל"התפרפר", הרימו טלפונים לכל מי שרק אפשר ובסופו צנח-רבר מפקרי צה"ל "רחמו" על החיילים וסוכם, שה-כל נדחה ל-12 בלילה...

ביום ראשון התחיל גם קורס מפקרי פנקים, ובין תגיכי הקורס חיילים רחניים. גם בין מפקרי הקורס ישנם שומרי מצוות. הבקשות לרחות את פתיחת הקורס ביום הושבו ריקם וכך ביום צום, המפקרים הרחניים של הקורס היו צריכים לצבות את ביתם בחמש בבוקר, כרי להגיע לשיעור שבסמוך לאי-לת על-מנת לקלוט את החיילים המיוערים לקורס הזה.

מי שאוראי לסרר יום צה"ל מנוחק כנראה לחלוטין מהלחה העברי ומהשכל הישר וכראי שיו"ר מפלגת העבורה, ח"כ אהוד ברק ושר הרחת, החינוך והתרבות, הרב יצחק לוי, יעיבו את ליל השימורים הבא שלהם על תשעה באב, בחרירי המ-טה הכללי של צה"ל.

ואפשר להביא מקרים נוספים מתשעה באב, כו-לל גיום שנעשה באותו יום, אבל למה להכביר במלים כאשר קיימת התקוה, כי אופי החשיבה ממילא ישתנה בצה"ל, ככל שתובשי כיפות יש-תלבו בפיקוח הבכיר.

ער אז המעורר והמוזיע יהיה לה"ב, ראשי תי-בות של שם עמותה חרשה, שעניינה: לחיזוק היה-רות בצה"ל. בראש העמותה עומר סא"ל (מיל.) הרב פיני איו"ק, בעבר מסגל הקהונה של הרבנות הצבאית. איו"ק סבור שנוסף לרבנות הצבאית צריך להיות גוף חוץ צה"לי שישמש כתובת לתלו-נות והערות של שומרי מצוות ומסורה. לה"ב תש-על בורכני נוסף והידברות תתריך חיילים ברבר וכיוויות יהם. על כה אמרה לה"ב חורבה אהרה בקרב צעירים ואברכים הנזקקים למערכת הבסחון על כל שלוחותיה.

הנה עוד סיפורון קטן שהגיע לטיפולה (ושחרר ב"עורן 10"). אברך, תלמיר ב"כולל", נשוי + 2 ביקש להתגייס לצה"ל. אולי בגלל האברך מהצעת החוק של אהוד ברק ה"הסקנרלים" של ח"כ רן כהן. קיבל האברך הנ"ל ר' ש. מקריית-ספר זימון ללש-כת גיוס הפנייה אל מיו אל הקב"ן (קצין קריאות נפש). בלישכת גיוס הגיעו כנראה למסקנה, כי אם אברך תלמיר "כולל", נשוי + 2 רוצה להתגייס, יש להניח שהוא מעורער בנפשו. מעניין יהיה לקרוא מה יעיבו רשויות צה"ל לפניית לה"ב בעניין הזה של האברך. מערכיות ששת עולה, כי צה"ל רוחץ מכל מחשבה על גיוס אפשרי של אברכי הכוללים לשורותיו.

מספר נכבר של תלמירי ישיבות קיבלו בשנה-שנתיים האחרונות תעורת פטור משרות בצה"ל בהסתמך על פסיקי בריאות נפש. בלישכת הגיוס היר קלה, אפילו קלה מרי במתן פטור לתלמירי ישיבות.

אהבת ישראל במלוא גילויה

בימים אלה נערך הכנס ה-40 לתורה שבעל-פה, שמאורגן מרי שנה מוסר הרב קוק, בראשותו של ר"ר יצחק רפאל. הנושא שבו עסקו באי הכנס: "אהבת-ישראל וערבות הרריות בהלכה". מוסר הרב קוק, כררכו, נרייב מאוד במורעות-לקראת הכנסים הנערכים ביוחמנו, והוא פנה גם ל"יתר נאמן" באמצעות הפרסומאי של הכנס, לפרסם מורעה רבת אינפי על תוכנית הכנס. לאחר שה-ועדה הרוחנית של "יתר נאמן" עיינה במורעה, היא החליטה על פסילתה המוחלטת. במוסר הרב קוק נתקבל הסירוב בהפתעה. שכן, בשנה שעברה "יתר נאמן" פירסם את המורעה ללא כל התלב-טות. זאת, למרות שנושא הכנס בשנה שעברה היה פרובלמטי למרי: "סוגיות מרינה בהלכה". בדקו ומצאו כי חסא חמאה ירושלים על שהעזה להזמין את הגר"ע יוסף שליט"א להיות אחר הנואמים בכ-נס. וכלום יעלה על הרעת ש"יתר נאמן" יקרא לקוראיו לבוא ולהאזין לרברי של הגר"ע יוסף? אגב, השיעור של הגר"ע יוסף היה נסו תורה, והוא סירב בתוקף להתייחס לרברי של אחרי אור למרות שהעתונאים היו משוכנעים כי ניתן יהיה לסחוט ממנו תגובה כלשהי בנושא כל כך טעון.

מחצרות אדמו"רים וחסידים

וידוי עדי התביעה

כ-2000(!) סיפורים אסף עד כה אברך חסירי, שהיה מבאי ביתו בארה"ב של האדמו"ר מריב-נין, הגדיק רבי חיים אונוויל אברמוביץ זי"ע, והם רק חלק קטן מהישועות שהשפיע האדמו"ר הזה על המצטרכים להן. אלה הם סיפורים שגי-בורהם גוים בעיקר בארה"ב. אבל, גם מתקופת שהותו הקצרה כאן, כשנה, ומביקוריו בישראל אחת לכמה שנים, ניתן לחבר ספר נוסף עם כריכה קשה של סיפורי חסירים.

בירושלים נפתח באחרונה "כולל" לזכרו ובו לומרים מיקירי ירושלים ממש, שכל אחר מהם הוא אדמו"ר בפני עצמו. במסגרת מסך התרמה ל"כולל" הזה בניו-יורק, נפגשו המתרימים (שלא על-מנת לקבל פרס), ביניהם הומר החסירי הנודע מרדכי בן-רוד, שהאדמו"ר היה לו כאב, עם כמה מהאנשים שהרינציער עורר עליהם רחמי-שמים, והסיפורים ששמעו ממקור ראשון, הזכיר להם את המובא ב"שבחי הבעש"ט".

כוהו גם סיפורו של ר' מנרל זיירנפלר, חסיר ניו-יורקי המעורה בעולם העסקים, בעיקר נרל"ן, שהיה קורבן לעלילה שפלה וכספע היה בינו לבין גזר-רין של 20 שנות ישיבה בכלא על עבירה שלא עשה כלל. ומעשה שהיה כך היה: לר' מנרל היה בניין, שאת הרירות שבו, 45 במספר, השכיר בעי-קר לבני מיפוסים בני כל הצבעים. הללו מצאו כל שני וחמישי אפשלה מרעע לרחות את תשלום שכר הרירה. כמובן שעל רקע זה מערכת היחסים בין ר' מנרל לבין חלק גרול מן הרייריים היתה מתוחה. כאשר אחר הילרים במשפחה רבת נפשות, נפטר, טענו הרייריים כי במותו אשם ר' מנרל, בגלל שה-הסקה לא עבדה בתוקף ובקיץ לא פעל המזגן – רבר שפגע בבריאות הילר. וכומר היה שם בין הר-יירים שהסית והדיח אותם נגר ר' מנרל ועשה ככל יכולתו כרי להבאיש את ריחו באפם. ר' מנרל לא התרגש במיוחר מהטענות נגרו, שכן הוא ירע שו-הו מנת חלקו של כל בעל בניין המשכיר רירות באזור הזה של ניו-יורק, שבו מפוקפים בעלי הה-כנסות הנמוכות והלקוחות הקבועים של אגף הר-וחה בעיריית ניו-יורק.

ויהי היום והליקה פרצה בבניין. שילפו אחר הר-יירים לביתו של ר' מנרל וסיפר לו כי אש אחזה בבנכס שלו. מיהר ר' מנרל למקום, שכבר היה מוקף בכוחות משטרה וכבאים שניסו להשתלט על האש. בעוד הוא עומר וצופה בהמולה סביב הבניין, ניגשו אליו שני שוטרים גברתנים כשאיומים בי-ריהם והסבירו לו, כי הוא עומר להיות עצור ער להחלטת שופט. שכן, ישנן ערויות חר-משמעיות של שכנים הגרים ממול הבניין הבוער, שראו אותו נכנס לבניין ויוצא ממנו סמוך לפרוץ הדליקה. השוטרים הצביעו על העדים, בעל ואשה שחומי-עור ורחקו בר' מנרל להכנס לניירת.

בבית המשפט שיתרר השופט התורן את ר' מנרל בעירות עד להעמרה לרין, כנהוג בארה"ב. התבי-עה קבעה מועד קרוב למשפט, לאחר שמלאכתה היתה עשויה: שני עדים, חסרי פניות המעירים בתום-לב כי ר' מנרל נראה יוצא מן הבניין רקות ספורות לפני ההלקחות האש. ומה גם שירוע ומ-פורסם היה שהיחסים בין ר' מנרל ובין הרייריים היו מתוחים וודאי היה לו עניין להיפטר מהם אחת ולתמיר.

ברוב יאושו פנה ר' מנרל לבית מרשו של הרינציער וביקש להתקבל אצלו. אלא שהאדמו"ר משום-מה התעלם מרברי המשמש בקורש, שר' מנרל ממתין בחוץ. וככה יום אחרי יום. הוא בא וממתין להיכנס אל החדר שבו מקבל האדמו"ר את חסיריו, אך הרלת נעולה בפניו.

ר' מנרל שכר את שרותיו של עורך-רין ירוע בניו-יורק והלה רק העלה את לחץ רמו. עורך הרין הסביר לו, כי הוא צפוי לשנים ארוכות בכלא בה-תאם שישנן ערויות חתכות על הימצאותו במ-קום סמוך לרליקה. עורך הרין טרח לערכן את ר' מנרל על "אהבתה" הגרולה ליהודים של השופטת האיטלקיה שתשב ברין ואת רישעותו של התובע, שבמשפט כזה יבקש למצות את כל חומר הרין. עורך הרין ראה בפסק-רין של 20 שנה היישג שיש לברך עליו.

יום לפני המשפט שוב הגיע ר' מנרל לביתו של הרינציער זי"ע בשהוא שבור ורצוץ, אך גם הפ-עם והבהיר לו כי בנסיבות שנוצרו הוא מתפטר מההגנה עליו. בחרר המעצרים איפשרו לר' מנרל לטלפן לשתי כתובות בלבר. את החסר הזה ניצל לטלפן לביתו של ה"רינציצער". שלא במנהגו, הפעם הרים האדמו"ר בכבורו ובעצמו את הטלפון. "גו, מה נשמע" – שאל, ור' מנרל מפורק לחלוטין, סיפר לו כי כל עולמו מתמוטט עליו. אמר לו האדמו"ר: "תזכור את בקשתי, שתבוא להתפלל אתי תפילת שחרית ושלא תשכח להביא י"ש ועו-גות".

משהתחרש הרינן נקרא העד המרכזי להעיר. השכן מול. הוה פתח את פיו כבלעם: "מצפוני אינו מאפשר לי לשלוח אדם לבית סהר על לא עוול בכפו. אין זה נכון שראיתי אותו נכנס או יוצא מן הבניין. הכומר היה אצלי לבית קפה ודיבר בתגאי הריזור אם אומר שהנאשם נראה במקום בשעת הר-ליקה. התפתיתי למסור נגרו ערות במשטרה, כי אני גר בריירת חרר עם ששה ילרים. אבל, אני מתחרט על הערות". כל ניסיונות השופטת להחזיר אותו לתלם – לא הועילו. גם לא האיום שיישלח לכלא על עדות-שקר. ולאחריו עלתה אשתו וגם היא חזרה על אותו פיזמון: הכומר היה אצלנו והב-טיח לנו ונו'. בית המשפט נכנס להלם והתובע הו-ריע, כי בנסיבות שנוצרו, אין טעם להמשיך את המשפט, משום ששני הערים, הבעל והאשה, הם כל התומר שבירי התביעה.

לאחר ששכבה ההתרמה, שאלה השופטת את ר' מנרל, מיהו הרב שלרי? ולעת הזאת כאשר היה כבר רגוע, סיפר לה על "האיש הקרוש שאין לו בעולמו רק את הכו"ב בלבר". היא ביקשה בקול מתחנן לפגוש אותו, אך נענתה בשלילה בנימוק שאין האדמו"ר נוהג לקבל נשים. לוא רק ירעה שבליל אמש, שמה ושמו של התובע ושם הערים שנרשמו על פיתקה עלו באש בירי האדמו"ר, כרי להחליש את כוחה של הקליפה, את כוחו של הסטן מם.

ור' מנרל עצמו מיהר לבית האדמו"ר להסמיך להתפלל שחרית וכמובן שבבירו היה מקבוע י"ש מסוג טוב ועונות נוספות רבש.

וכל "ליטאי" ו"מתנגר" מוזמן להפריך את הסי-פור הזה, שכל המעורבים בו, חוץ מהאדמו"ר, ערי-ין בחיים. כולל פרוטוקול בית המשפט.

עורכת המוסף: נעמי גולן